

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou, se sídlem Sovova 709/5, 412 01 Litoměřice, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.10.2013, č.j. 4995/DS/2013, JID: 134130/2013/KUUK/Piš,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 16.10.2013, č.j. 4995/DS/2013, JID: 134130/2013/KUUK/Piš, a rozhodnutí Magistrátu města Teplice, Odboru správních činností – oddělení přestupků, ze dne 28.8.2013, č.j. MgMT-SČ 025642/PŘ/1083/2013ze, se pro vady řízení **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.10.2013, č.j. 4995/DS/2013, JID: 134130/2013/KUUK/Piš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, Odboru správních činností – oddělení přestupků (dále jen „správní

orgán I. stupně“), ze dne 28.8.2013, č.j. MgMT-SČ 025642/PŘ/1083/2013, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč, jakož i povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Předmětného přestupku se žalobce dne 2.3.2013 v 9:43:18 hod. na silnici 1/13 v katastru obce Zabušany při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Škoda model Octavia se státní poznávací značkou „X“ dopustil tím, že překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec, když mu po odečtení tolerance byla Policií České republiky naměřena rychlost 110 km/h, čímž tedy žalobce nejvyšší povolenou rychlost mimo obec překročil o 20 km/h.

Žalobce v žalobě namítl, že si v souladu s ustanovením § 33 odst. 2 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pro řízení o přestupku zvolil zmocněnce, a to R. K., nar. „X“, bytem „X“, který požádal, aby mu v rámci tohoto řízení byly veškeré písemnosti zasílány na e-mailovou adresu: „X“. Žalobce v tomto ohledu poukázal na to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo ovšem doručeno toliko jemu, nikoliv však jeho zvolenému zástupci. Předmětné rozhodnutí žalobce předal svému zástupci až dne 4.1.2014, pročez je třeba na tento den pohlížet jako na oficiální den, kdy rozhodnutí žalovaného bylo doručeno zástupci žalobce. S ohledem na tuto skutečnost má žalobce za to, že dotyčná žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě.

Žalobce dále namítl chybný postup žalovaného, kterého se měl dopustit tím, že nesprávně vyhodnotil skutečnost, že správní orgán I. stupně nepředvolal žalobce k ústnímu jednání prostřednictvím jeho zástupce. Dle žalobce tímto došlo k porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobce rovněž namítl, že jím zvolený zmocněnec absolvuje řadu ústních jednání, a proto není v jeho časových možnostech navštěvovat poštu v její otevírací době. Žalobce dodal, že jím zvolený zástupce se navíc v místě bydliště nezdržuje, pročez využil možnosti dané ustanovením § 19 odst. 3 správního řádu, a požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Žalobce se domnívá, že pokud jeho zástupce požádal o doručování na elektronickou adresu, správní orgány měly jeho volbu respektovat. Doručování jiným způsobem by bylo možné pouze tehdy, pokud by zástupce žalobce doručení písemnosti na elektronickou adresu nepotvrdil.

Závěrem žalobce rovněž namítl, že došlo k porušení zásady dvojinstančnosti. Porušení této zásady spatřuje žalobce v tom, že byl krácen na svém právu podat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť dané rozhodnutí nebylo jeho zástupci doručeno, a tudíž se s ním nemohl prokazatelně seznámit. Zástupce žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice podal odvolání, ale jednalo se pouze o blanketní odvolání, když se o vydání rozhodnutí dozvěděl z telefonátu žalobce. Jelikož zástupce žalobce správnímu orgánu I. orgánu připomněl učiněnou volbu doručovací adresy, tak s ohledem na tuto skutečnost očekával, že správní orgán I. stupně mu doručí rozhodnutí na jím zvolenou adresu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 10.4.2014, č.j. 77/LP/2014, JID: 53335/2014/KUUK, nejprve namítl opožděnost žaloby. Dále poukázal na ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu. Dle žalovaného není sporu o tom, že žalobce měl v řízení něco vykonat. Přítomnost obviněného z přestupku na ústním jednání je nezastupitelným úkonem, neboť pouze obviněný z přestupku je schopen se k předmětu řízení vyjádřit. Přítomnost

zmocněnce, byť sofistikovaného, nemá pro projednání přestupku takový význam jako osobní přítomnost obviněného z přestupku. Z těchto důvodů bylo proto předvolání k ústnímu jednání zasíláno nejen zástupci žalobce, nýbrž i žalobci. Skutečnost, že si zástupce žalobce písemnost obsahující předvolání k ústnímu jednání nepřevzal, dle žalovaného neměla žádný vliv na průběh řízení o přestupku.

K další části žaloby, pokud se jedná o nedoručování písemností na elektronickou adresou zvolenou zástupcem žalobce, žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se k této skutečnosti již vyjádřil. Žalovaný se v této záležitosti ztotožnil s postupem správního orgánu I. stupně, jenž řádně informoval zástupce žalobce o tom, že mu v průběhu řízení o přestupku písemnosti nebudou zasílány na uvedenou e-mailovou adresu, ale na adresu jeho trvalého pobytu. Dle žalovaného byl zástupce žalobce řádně upozorněn na postup správního orgánu I. stupně a mohl na toto upozornění reagovat např. změnou doručovací adresy, což však neučinil. V tomto směru žalovaný poukázal i na absenci zpětné vazby, když správní orgán I. stupně ze strany zástupce žalobce neobdržel žádné potvrzení o doručení jeho sdělení ze dne 3.7.2013, jež mu bylo zasláno na jeho elektronickou adresu. Jelikož zástupce žalobce v tomto ohledu zůstal nečinný, považuje žalovaný takový přístup zástupce žalobce za více než pochybný. Žalovaný uzavřel, že zástupce žalobce byl nesporně správním orgánem I. stupně informován o způsobu doručování, tento jej však ignoroval, čímž se sám zkrátil na procesních právech, jež mu jsou poskytována správním řádem.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejprve je nutno uvést, že Krajský soud v Ústí nad Labem ve věci již jednou rozhodoval, a to usnesením ze dne 2.7.2014, č.j. 75A 1/2014 – 20, kterým výrokem ad I) rozhodl tak, že se žaloba odmítá z důvodu její opožděnosti. Dále výrokem ad II) žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení a konečně výrokem ad III) vrátil žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Proti tomuto usnesení žalobce podal kasační stížnost. Nejvyšší správní soud podané kasační stížnosti vyhověl a rozsudkem ze dne 26.11.2014, č.j. 6 As 186/2014-29, zmíněné usnesení zdejšího soudu pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud Krajskému soudu v Ústí nad Labem především vytkl, že se nedostatečně nevypořádal s tím, zda správní rozhodnutí a další písemnosti lze nebo nelze z povahy věci doručovat na elektronickou adresu, jakož i to, že se nezabýval důvody, pro které žalovaný takto odmítl doručovat žalobci, resp. jeho zástupci. Nejvyšší správní soud s poukazem na ustanovení § 69 odst. 3 správního řádu zdůraznil, že správní řád v tomto ustanovení obsahuje speciální úpravu pro elektronické doručování rozhodnutí. Z toho dále vyvodil, že logickým postupem a maior ad minus lze dospět k závěru, že pokud povaha věci umožňuje elektronické doručení rozhodnutí, tím spíše povaha věci umožňuje doručování i dalších přípisů a výzev dle správního řádu, které rozhodnutí v řízení předcházejí. Závěrem poukázal na ustálenou judikaturu, jež se týká doručování ve správním řízení, když mj. zdůraznil, že nedostatky v doručování ne vždy zakládají nezákonnost rozhodnutí správního orgánu. Tak tomu je především tehdy, pokud subjekt, jemuž mělo být doručováno, se přesto s obsahem doručované písemnosti prokazatelně seznámil a jeho práva tak v řízení nebyla dotčena.

V následujícím řízení soud vázán dle ustanovení § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve shora uvedeném rozhodnutí posoudil věc následovně.

Ze správního spis vyplývá, že zástupce žalobce podáním ze dne 29.6.2013 a následně ještě znovu podáním ze dne 12.9.2013 požádal správní orgán I. stupně, aby mu veškeré písemnosti, a to i v řízení u odvolacího správního orgánu, byly zasílány na e-mailovou adresu „X“.

Správní řád umožňuje doručování písemností nejenom na adresu sdělenou účastníkem správního řízení, popř. jeho zástupcem, ale současně v ustanovení § 20 odst. 1 stanoví, na kterou adresu se má doručovat jako první v pořadí. Touto adresou je právě adresa, jež byla správnímu orgánu v průběhu správního řízení sdělena. Pokud tedy zástupce žalobce požádal o doručování na e-mailovou adresu a současně byly splněny i ostatní zákonné podmínky, bylo dle soudu povinností správního orgánu I. stupně a posléze i žalovaného doručovat zástupci žalobce písemnosti výlučně na zvolenou e-mailovou adresu. Správní orgán I. stupně by mohl přistoupit k doručování prostřednictvím držitele poštovní licence teprve tehdy, pokud by doručování na e-mailovou adresu nebylo možné např. z technických či jiných důvodů, anebo v případě, že by zástupce žalobce doručení písemnosti nepotvrdil způsobem dle ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu. Takové situace ovšem v dané věci nenastaly, neboť správní orgány obou stupňů se vůbec nepokusily zástupci žalobce doručovat na zvolenou e-mailovou adresu. Správní orgány se tak při doručování dopustily procesního pochybení, když postupovaly v rozporu s ustanovením § 20 odst. 1 správního řádu. V důsledku této skutečnosti, kdy nebyly splněny, resp. nenastaly, podmínky pro primární doručování prostřednictvím držitele poštovní licence, má tato okolnost sekundárně za následek, že nebyly splněny ani podmínky pro případné doručení fikcí dle ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu na adrese trvalého pobytu zástupce žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.4.2013, č.j. 4 As 6/2013 – 28, www.nssoud.cz). Z tohoto důvodu je proto vyloučeno, aby rozhodnutí žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, bylo zástupci žalobce doručeno prostřednictvím fikce.

Ne každé porušení zákona má však automaticky vliv na zákonnost řízení jako celku. Správní judikatura vychází z materiálního pojetí právního institutu doručování, jímž je v souladu s jeho smyslem a účelem především seznámení účastníků řízení s doručovanou písemností. Právě s ohledem na smysl a účel doručování soud nemůže setrvat jen v úzké hranici formálně legalistické interpretace pozitivního práva, ale výklad a použití právních norem podřizuje jejich obsahově materiálnímu smyslu. Navzdory vyloučení fikce doručení nadále platí, že pokud byl účastník správního řízení s obsahem doručované písemnosti prokazatelně seznámen, materiální funkce doručení byla naplněna (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013, č.j. 1 As 83/2013 – 60, www.nssoud.cz). Neplatnosti doručení se tudíž nemůže domáhat ten, jenž byl s písemností seznámen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2011, č.j. 8 As 31/2011 – 88, bod 16, www.nssoud.cz). V tomto ohledu považuje soud za vhodné poukázat zejména na závěr Nejvyššího správního soudu zmíněného v rozsudku ze dne 6.3.2009, č.j. 1 Afs 148/2008-73, www.nssoud.cz, kde je mj. uvedeno, že: „... řádné doručení písemnosti v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena a že existuje důkaz o tom, že podaná osoba písemnost převzala. **Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam.** Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, **zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.** Koneckonců ke stejnému výsledku se přiklonil již i formální úpravou nový správní řád, který v § 19 (v obecných společných pravidlech pro doručování ve správním řízení) normuje, že písemného dokladu o doručení či dodání písemnosti není třeba, je-li z postupu účastníka řízení (adresáta) zjevné, že mu bylo doručeno (k tomu viz Správní řád, komentář, Josef Vedral, Polygon, 2008 – str. 169 ..“ chová-li se účastník v řízení tak, že z jeho jednání je zřejmé, že je mu obsah písemnosti znám, není písemného dokladu zapotřebí.“

Soud za významnou považuje otázku, zda rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného byla zástupci žalobce doručena jiným nezpochybnitelným způsobem, tj. zda se mohl seznámit s jejich obsahem, a zda taktéž mohl dále uplatňovat svá procesní práva. Klíčové otázkou proto je, zda zástupce žalobce tato rozhodnutí vskutku fyzicky obdržel. Pokud ano, tak pochybení správních orgánů při doručování jejich rozhodnutí nemůže mít na zákonnost řízení žádný vliv.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že nejen rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného, ale i písemnost obsahující předvolání k ústnímu jednání na den 7.8.2013, byly zástupci žalobce vždy doručovány na adresu Píškova 1954, 155 00 Praha 5, jež jím byla uvedena na plné moci ze dne 5.6.2013. Jelikož zástupce žalobce při doručování těchto písemností nebyl na uvedené adrese zastížen, byly písemnosti uloženy a připraveny k vyzvednutí u držitele poštovní licence. Zástupce žalobce si však ani jednu z těchto písemností v úložní době u držitele poštovní licence nevyzvedl, proto se neotevřené obálky obsahující tyto písemnosti vrátily zpět odesílatelům, tj. správnímu orgánu I. stupně a žalovanému. Z uvedeného je patrné, že zástupce žalobce se ani s jednou písemností nemohl fyzicky seznámit, neboť se prokazatelně nikdy nedostaly do jeho osobní dispozice.

Ze samotného tvrzení žalobce, jež je výslovně obsaženo žalobě, lze ovšem dojít k závěru, že zástupce žalobce byl s rozhodnutím žalovaného přece jen obeznámen, třebaže se tak stalo jiným než procesně správným způsobem. Žalobce totiž v žalobě jednoznačně uvedl, že jeho zástupce se s rozhodnutím žalovaného seznámil dne 4.1.2014, neboť tento den předal

svému zástupci rozhodnutí žalovaného. Soud nemá žádného důvodu tvrzení žalobce nevěřit. O materiálním seznámení zástupce žalobce s rozhodnutím žalovaného proto nemůže být žádných pochyb. Dle soudu z této okolnosti vyplývá, že zástupce žalobce se s rozhodnutím žalovaného prokazatelně seznámil, a to dne 4.1.2014.

Dle ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu platí, že: „*S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.*” Citované ustanovení nijak nevylučuje, aby správní orgán rozhodnutí doručoval nejen zástupci účastníka správního řízení, ale současně i samotnému účastníkovi správního řízení. S ohledem na jednoznačnou dikci ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu je ovšem nepochybné, že lhůty, a tedy i např. otázka nabytí právní moci, jsou navázány výlučně na okamžik, kdy byla předmětná písemnost doručena zástupci účastníka správního řízení. Jestliže v nyní posuzované věci bylo rozhodnutí žalovaného oznámeno zástupci žalobce v souladu s jeho tvrzením dne 4.1.2014 a žaloba byla soudu prostřednictvím systému datových schránek doručena dne 4.2.2014, je nesporné, že žaloba byla žalobcem podána ve lhůtě dvou měsíců, tj. v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 s.ř.s. Z tohoto důvodu je proto vyloučeno, aby soud rozhodl o odmítnutí žaloby z důvodu její opožděnosti, jak bylo navrženo žalovaným ve vyjádření k žalobě.

Obdobný závěr ovšem nelze učinit ohledně doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Na pokladě dokumentů založených ve správním spise nelze dospět k závěru, že by se zástupce žalobce seznámil s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jiným prokazatelným způsobem. Za důkaz, že byl zástupce žalobce obeznámen s obsahem tohoto rozhodnutí, nelze dle soudu vystavět na jeho tvrzení, které je obsaženo v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odvolání zástupce žalobce toliko uvedl, že byl žalobcem pouze informován o vydání nějakého rozhodnutí. Žalobce k tomuto tvrzení v žalobě dodal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ztratil, a tak jej nemohl předat svému zástupci. Z tohoto důvodu je zjevné, že v případě rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze vyjít z tvrzení žalobce, že byl zástupce žalobce s tímto rozhodnutím obeznámen jiným způsobem. Lze proto uzavřít, že zástupce žalobce se s rozhodnutím správního orgánu I. stupně neseznámil, a to ani dodatečně. Tímto je vyloučeno, aby v dané věci došlo k naplnění materiálního hlediska doručování, čímž je rovněž vyloučeno, aby prostřednictvím materiálního hlediska doručení došlo k saturaci procesně nesprávného doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a tedy k situaci, že přes objektivně nesprávné doručení předmětného rozhodnutí je třeba s poukazem na toto hledisko nahlížet na rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako na řádně doručené.

V návaznosti na shora uvedené skutečnosti lze proto přisvědčit žalobní námitce žalobce, že tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo zástupci žalobce doručeno, mohlo dojít k porušení zásady dvojinstančnosti. Tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu. Dvojinstančnost zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm. Tato zásada je nutná k naplnění zásad spravedlivého procesu, tj. procesu nestranného a objektivního. Jelikož rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo zástupci žalobce doručeno, lze konstatovat, že v důsledku této skutečnosti mohlo dojít k porušení této zásady. Zástupce žalobce nebyl seznámen s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, proto proti jeho obsahu nemohl podat odůvodněné a kvalifikované odvolací námitky, když podal toliko blanketní odvolání.

Dle soudu naopak nelze přisvědčit žalobní námitce, že bylo porušeno právo na spravedlivý proces tím, že žalobce nebyl správním orgánem I. stupně k ústnímu jednání předvolán prostřednictvím jeho zástupce. Soud předně uvádí, že je nepopíratelnou skutečností, že i v případě doručování předvolání k ústnímu jednání na den 7.8.2013 došlo ze strany správního orgánu I. stupně k procesnímu pochybení. Jako v předešlých případech byla i tato písemnost zástupci žalovaného doručována prostřednictvím držitele poštovní licence, když k samotnému doručení pak mělo dojít prostřednictvím fikce. Za situace, kdy by předvolání k ústnímu jednání bylo doručováno výhradně zástupci žalobce a tento by se s ním v důsledku pochybení při jeho doručování neseznámil, bylo by možné zvažovat, že došlo k porušení práva žalobce na osobní účast při ústním projednání přestupku dle ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). V posuzované věci tomu ovšem tak nebylo.

Předvolání k ústnímu jednání na den 7.8.2013 bylo žalobci prokazatelně doručeno dne 8.7.2013, kdy si tuto písemnost osobně převzal, jak je patrné z doručenky založené ve správním spise. Žalobce tak byl řádně předvolán k ústnímu jednání, tudíž byla splněna podmínka, aby se ústní jednání případně konalo i v jeho nepřítomnosti. V tomto konkrétním případě tak byl žalobce o konání ústního jednání nesporně informován, a to téměř v měsíčním předstihu. Žalobce tudíž věděl, kdy a kde se ústní jednání uskuteční. Pokud by měl žalobce opravdu zájem hájit svá práva v rámci ústního jednání, není ze správního spisu zjevná žádná okolnost, jež mu ve výkonu tohoto práva bránila. Ostatně ani samotný žalobce neuvedl žádný důvod, proč byla účast jeho zástupce u jednání dne 7.8.2013 nezbytná.

Případný argument žalobce, že ústního jednání se nemohl zúčastnit z důvodu, že o jeho konání nebyl informován prostřednictvím svého zástupce, nýbrž samotným doručením předvolání, považuje soud za účelový. Žalobci nebránilo nic v tom, aby svého zástupce v této věci kontaktoval a sdělil mu, kdy se bude ústní jednání konat. Soud se domnívá, že pokud může fungovat komunikace směrem od zástupce k zastoupenému, neboť jinak se zastoupený o konání ústního jednání standardně nedozví, není žádného rozumného důvodu, proč by komunikace nemohla probíhat i v opačném směru. Žalobce měl dostatek času na to, aby o konání ústního jednání svého zástupce mohl informovat.

V návaznosti na shora uvedené lze shrnout, že v projednávané věci se správní orgán I. stupně a žalovaný dopustili závažného procesního pochybení, když v průběhu správního řízení veškeré písemnosti doručovali zástupci žalobce na adresu jeho bydliště, ačkoliv tento opakovaně v souladu s ustanovením § 19 odst. 3 správního řádu žádal, aby mu tyto písemnosti byly doručovány výlučně na e-mailovou adresu, kterou pro tento účel správními orgány sdělil. Správní orgány obou stupňů se o to ovšem ani nepokusily, třebaže povaha dotčených písemností to nijak nevylučovala. Na zákonnost řízení měla vliv skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo zástupci žalobce doručeno. Tato okolnost pak představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které v důsledku porušení zásady dvojinstančnosti mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Soud proto s poukazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. přikročil výrokem ad I) ke zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť vytýkanou vadou je sice stiženo primárně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nicméně žalovaný svým rozhodnutím postup žalovaného aproboval, proto soud uvážil, že je nezbytné

zrušit obě rozhodnutí, když současně ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v konečné věci úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení, a proto soud výrokem ad II) uložil žalovanému zaplatit do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 15.342,- Kč, a to v souladu s požadavkem žalobce. Tato částka se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 9.300,- za tři úkony právní služby právní zástupkyně žalobce JUDr. Ireny Wenzlové po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), sepis kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 900,- Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky; a z částky 2.142,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokátka podle zvláštního právního předpisu povinna odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. V řízení před krajským soudem po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu právní zástupkyně žalobce žádný úkon neučinila, a proto ji za toto řízení nebyla náhrada nákladů přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 1. dubna 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová